

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.045 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HADIEL HOLAIL loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de principes van het E.U.-procesrecht in het algemeen. Hij argumenteert dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoeker beperkt gezien hij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Verzoeker wijst erop dat de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden met dit verschil dat het toepassingsgebied van artikel 47 van het Handvest niet beperkt is tot burgerlijke en strafrechtelijke zaken maar daarentegen bestaat uit alle materies die behoren tot de bevoegdheid van de Europese Unie, waaronder het asielrecht. Hij vervolgt dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om zijn betoog te ondersteunen, verwijst verzoeker naar rechtspraak van het

E.H.R.M. omtrent de toepassing van dit artikel. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”*

1.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03, anders dan voorgehouden door verzoeker, uitdrukkelijk dat “het Handvest geen bindend rechtsinstrument is” (RvS 18 oktober 2007, beschikking nr. 1400).

Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de Commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, van de voormelde wet van 15 december 1980 doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, van de voormelde wet van 15 december 1980 wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat de beroepstermijn van 15 dagen hem immers niet in staat stelt een onderbouwd beroep in te stellen. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van Procedurerichtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie?”*.

2.2. Artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus legt geen termijn op die door de lidstaten dient te worden gerespecteerd en artikel 39, 2 van dezelfde richtlijn laat

de lidstaten vrij zelf termijnen te stellen opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 beslist de gevolgen van het vernietigde artikel 39/57, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 te handhaven tot 30 juni 2009 en dit teneinde de wetgever de nodige tijd te laten opnieuw op te treden (overweging B.46). Deze handhaving maakt tot de voormelde datum de toepassing mogelijk van de vernietigde bepaling. Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien niet geoordeeld dat de beroepstermijn te kort is, maar wel dat het onderscheid met de andere beroepstermijnen in de voormelde wet van 15 december 1980 niet redelijk verantwoord is.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift hoe dan ook binnen de in het voornoemde artikel bepaalde termijn van vijftien dagen werd ingediend. Bovendien had verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, overeenkomstig artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te brengen na het indienen van het verzoekschrift, hetgeen hij tot op heden heeft nagelaten te doen.

Gelet op het voormelde, werd verzoeker niet benadeeld door de aangevoerde schending en is het stellen van de aangehaalde prejudiciële vraag niet dienstig ter beoordeling van onderhavig beroep.

3. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Melchi-origine te zijn.

U bent in 1977 geboren in het dorp Nagornoje in het district van Grozny.

Tot aan het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog verbleef u de hele tijd in het dorp Nagornoje.

Nadien ging u af en toe naar uw tante in Yandirka in Ingoesjetië. Zo volgde u van 1995 tot 1996 een opleiding aan een rijschool in Nazran.

Uw oudste broer (C.), die tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog gestreden had, werd in 2000 vermoord. U kent de details van zijn overlijden niet, maar vernam dat hij samen met ene (M. K.) in de bossen werd gevonden. Uw broer werd in Yandirka begraven in aanwezigheid van uw vader en uw broer Junus.

Van 2000 tot 2003 verbleef u in een vluchtelingenkamp in Sleptsovsk in Ingoesjetië. U verbleef in die periode af en toe ook bij uw tante in Yandirka. U huurde in Nazran een vrachtwagen van het merk Kamaz en werkte als chauffeur.

In 2003 keerde u vanuit Ingoesjetië terug naar uw dorp Nagornoje waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië.

Uw andere broer, (S.), werd in 2005 bij jullie thuis door gemaskerde mannen gearresteerd en is sindsdien spoorloos. U was niet thuis toen hij werd gearresteerd. U reed toen immers rond met uw Kamaz-voertuig.

Daarnaast hielp u ook uw vader met zijn landbouwgrond.

Sinds de arrestatie van (S.) kende uw moeder problemen aan haar hart.

In 2006 werd u in Naltsjik tegengehouden en gedurende achttien uur vastgehouden. U legde uit dat u gewoon pendelde. U kreeg een tijdschrift te zien met daarin lijsten van omgebrachte mensen. U moest zeggen wie u van hen kende. Dankzij een plaatselijke officier kon u daar weggkomen.

Midden april 2007 werd u bij de controlepost tussen Grozny en Ingoesjetië tegengehouden. U moest mee voor verdere controle. U moest uw Kamaz-voertuig achterlaten. U verbleef anderhalve dag bij de ROVD van het Soenzjenskij district. Er werd verwezen naar uw overleden broers. U werd na anderhalve dag vrijgelaten en mocht gaan.

Toen eind augustus/begin september 2007 een ouaz-voertuig in de bossen in uw dorp werd opgeblazen, wist uw vader dat uw dorp zou worden uitgekamd. Hij stuurde u daarom naar Yandirka.

In augustus 2007 werd uw intern Russisch paspoort samen met dat van al uw andere familieleden door gemaskerde mannen die bij jullie thuis kwamen in beslag genomen. U was op dat ogenblik niet thuis.

Op 11 december 2007 reisde u met een buurman met de auto vanuit uw dorp Nagornoje in Tsjetsjenië naar Nazran, waar u dezelfde dag aankwam. U reisde nog steeds dezelfde dag met een minibus vanuit Nazran tot in Uzjgorod in Oekraïne, waar u op 12 december 2007 aankwam. U verbleef er tot 1 januari 2008, toen u vanuit Uzjgorod met een vrachtwagen

naar België reisde, waar u op 4 januari 2008 arriveerde. Diezelfde dag vroeg u samen met uw broer ALBAKOV Junus (o.v. 6.201.327) asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw ouders, ALBAKOV Bagaudin (o.v. 6.196.561) en ALBAKOVA Luba Suleimanovna (o.v. 6.196.561), waren reeds in december 2007 samen met uw minderjarige zus ALBAKOVA Khava evenals met uw broer ALBAKOV Magomed (o.v. 6.196.555) in België aangekomen. Zij vroegen allen op 17 december 2007 asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw rijbewijs en een tijdelijk identiteitsdocument voor evenals twee attesten aangaande het overlijden van uw oudste broer (C.)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest door de lokale autoriteiten te worden vernederd, opgepakt en te worden omgebracht, dit omwille van het feit dat uw oudste broer een strijder was en uw jongere broer opgepakt werd en sindsdien vermist is.

Er moet echter worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties niet aannemelijk heeft weten te maken dat u, zoals u nochtans verklaarde (CGVS, p. 2 en 5), tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst in december 2007 effectief in Tsjetsjenië verbleef en er geregistreerd stond.

Nu legde u weliswaar een tijdelijk identiteitsdocument voor, waaruit blijkt dat u uw woonplaats in het Tsjetsjeense dorp Nagornoje heeft. Er moet echter worden opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat het hier een kopie betreft. Zo verraden de zwarte puntjes op de drager dat het hier niet om een origineel document gaat. De drager is bovendien niet vervaardigd van ponskaartpapier, zoals nochtans gebruikelijk (zie informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier zit). Hierdoor kan ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document. Het is in ditzelfde verband eveneens opmerkelijk dat uw handtekening op dit tijdelijk identiteitsdocument opvallend verschilt van de handtekening die op uw rijbewijs is terug te vinden. Nu verklaarde u weliswaar dat u dit tijdelijke identiteitsbewijs niet zelf was gaan halen en vervolgde u dat uw vader het via de wijkagent had geregeld. Het feit dat niet alleen u, maar eveneens al uw overige familieleden een identiek tijdelijk identiteitsbewijs voorlegden, wekt de indruk dat deze documenten tegen betaling werden vervaardigd, maar daarom niet noodzakelijk met de werkelijkheid overeenstemmen. Zo is het opvallend dat in het tijdelijk identiteitsbewijs dat voor uw ouders werd vervaardigd telkens staat dat ze in het in Tsjetsjenië gelegen dorp Nagornoje werden geboren, terwijl uw vader tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 25 juli 2008 nochtans uitdrukkelijk verklaarde dat zowel hij als uw moeder in (de toenmalige Sovjetrepubliek) Kazachstan werden geboren (CGVS, p. 2). Hierdoor wordt de waarde van het door u voorgelegde tijdelijke identiteitsdocument, waaruit moet blijken dat u op 1 oktober 2007 uw woonplaats in Nagornoje had, verder ondermijnd. Het is bovendien opmerkelijk dat u uw binnenlands paspoort, het identificatiedocument van Russische staatsburgers bij uitstek, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Toen u naar dit document werd gevraagd, zei u dat het in augustus 2007 bij u thuis werd afgenomen. U was op dat ogenblik echter niet thuis. U was immers voor een klant hout gaan halen in Malgobek (CGVS, p. 7 en 8). U verklaarde dat u toen uw rijbewijs op zak had evenals een bewijs dat u met uw voertuig mocht rijden en voegde hier aan toe dat je je paspoort (wel) nodig hebt wanneer je bijvoorbeeld naar Kazachstan of naar de GOS-landen gaat (CGVS, p. 8). Gelet op de gespannen situatie die in Tsjetsjenië heerste op het ogenblik dat u daar verklaarde te hebben verbleven en de veelvuldige identiteitscontroles waar burgers zich aan kunnen verwachten, is het niet aannemelijk dat u tijdens uw zakenreizen uw Russisch binnenlands paspoort gewoon thuis liet liggen. Hierdoor wordt het vermoeden dat u informatie over uw werkelijke verblijfssituatie in de Russische Federatie voor uw vertrek in december 2007 bewust probeert achter te houden nog versterkt. Dit vermoeden wordt nog verder versterkt door het feit dat op uw rijbewijs, dat u in 2001 in Ingoesjetië werd uitgereikt, staat dat u in Nazran woont. Nu verklaarde u weliswaar van 2000 tot 2003 in Ingoesjetië te hebben gewoond, namelijk in een vluchtelingenkamp in Sleptovsk en af en toe bij uw tante in Yandirka (CGVS, p. 5). U zei echter niet dat u toen in Nazran zou hebben gewoond. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat op uw rijbewijs staat dat uw woonplaats Nazran is, zei u dat dit met uw lessen te maken had en dat op de examenkaart die je krijgt wel staat waar je woonde en wanneer je geboren bent (CGVS, p. 7). Op dit door u voorgelegde rijbewijs staat echter eveneens wanneer (en waar) u geboren bent, zodat uw uitleg in deze niet kan overtuigen en de indruk wederom ontstaat dat u de Belgische asielinstanties niet alle gegevens heeft verstrekt aangaande uw laatste officiële verblijfplaatsen in uw land. Er moet voorts worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen overtuigend bewijs voorlegde aangaande het bestaan van uw broer (C.) die gestreden zou hebben en in 2000 zou zijn gesneuveld. Hetzelfde geldt overigens ook voor uw vermiste broer (S.). Zo is het opvallend dat u geen enkele foto noch enig origineel document kon voorleggen aangaande uw oudste broer (C.). Toen u naar een foto van (C.) werd gevraagd, zei u dat u samen met uw vader foto's van uw oudste broer had vernield om uw moeder te besparen (CGVS, p. 4), wat niet geloofwaardig overkomt. Het is verder eveneens opvallend dat u eigenlijk niet eens weet of een overlijdensakte van uw broer (C.) bestaat. U verklaarde immers niet geïnformeerd te hebben of uw vader dat had aangevraagd (CGVS, p. 4). U kon voorts maar weinig gegevens verstrekken over de activiteiten van uw broer (C.). Toen u gevraagd werd bij wie uw broer (C.) zich had aangesloten, zei u dat hij bij speciale eenheden was die het dorp verdedigden. Toen u hierop werd gevraagd of (C.) zich bij een bepaalde rebellenleider had aangesloten, bleef u het antwoord hierop schuldig (CGVS, p. 4). Aangezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw broers verleden als strijder aan de oorzaak ligt van uw problemen (Vragenlijst DVZ, p. 2 en CGVS, p. 11), tast uw onwetendheid op dit vlak evenals het gebrek aan enig document of foto van (C.) de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aan.

Aangaande de attesten die u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 september 2008 voorlegde om aan te tonen dat uw broer (C.) in 2000 werd omgebracht, moet worden opgemerkt dat het hier telkens kopies betreft, waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Het is bovendien opvallend dat het woord 'attest' op beide documenten, die nochtans van totaal verschillende instanties uitgaan (de politie enerzijds en de moefiti anderzijds), op precies dezelfde wijze en op dezelfde hoogte staat afgedrukt. Op het document dat uitgaat van de politie-functionaris van Binnenlandse Zaken van Nazran is daarenboven te zien dat het onderste gedeelte van de tekst dat schuin staat afgedrukt aan het bovenste gedeelte werd toegevoegd, vermoedelijk via knip- en plakwerk. Deze attesten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw broer, door wiens activiteiten u problemen kende, dan ook niet herstellen.

Er werd tenslotte een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw broer Junus aangaande uw familieleden. Zo verklaarde u dat uw oom in Yandirka zit en allerlei klusjes opknapt, aangezien er geen officieel werk is. Toen u gevraagd werd of uw broer Junus uw oom ook goed kende, zei u dat uw broer Junus vaker bij uw tante was dan u (CGVS, p. 4). Uw broer Junus verklaarde nochtans dat hij niet weet wat er met de vader van zijn twee nichtjes is gebeurd, waaraan hij toevoegde dat hij misschien overleed als gevolg van een ziekte. Uw broer vervolgde dat hij zich uw oom maar heel vaag kon herinneren (CGVS, p. 8). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw broer Junus verklaard had dat hij zich uw oom niet kon herinneren, zei u dat uw oom de man van uw tante is en dat Junus de vraag die hem gesteld werd wellicht niet goed had begrepen (CGVS, p. 4 en 5). Aangezien uit het gehoorverslag van uw broer Junus blijkt dat hem verschillende vragen werden gesteld over zijn oom (CGVS, p. 8), kan uw uitleg in deze tegenstrijdigheid niet opheffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over uw werkelijke verblijfssituatie in de periode die uw vertrek uit de Russische Federatie in december 2007 voorafgaat alsook over de echte redenen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Bijgevolg maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om de gegrondheid van uw verklaarde vrees te beoordelen. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw rijbewijs toont uw identiteit aan, die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Uit dit document blijkt dat u uw woonplaats in Nazran in Ingoesjetië had.

Zoals hierboven uitvoerig omschreven, kan ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van het door u voorgelegde tijdelijke identiteitsdocument.

De attesten van een politie-functionaris van Nazran evenals van de moefiti van Ingoesjetië dd 12 september 2008 aangaande uw overleden broer (C.) kunnen om de redenen die hierboven zijn uiteengezet bovenstaande conclusie evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw broer ALBAKOV Junus (o.v. 6.201.327), uw vader ALBAKOV Bagaudin (o.v. 6.196.561), uw moeder ALBAKOVA Luba Suleimanovna (o.v. 6.196.561), evenals uw broer ALBAKOV Magomed (o.v. 6.196.555), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

6.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (zie verzoekschrift, p. 7, 16).

6.2. De Raad stelt vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

7.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat zijn asielaanvraag niet grondig werd onderzocht door de Commissaris-generaal. Zo stelt hij, verklaarde hij tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens zijn aanhoudingen lichamelijk werd gefolterd, en werden over dit aspect geen vragen gesteld tijdens zijn verhoor van 8 september 2008.

Hij wijst er op dat hij tijdens zijn verhoor van 8 september 2008 aantoonde goed op de hoogte te zijn van de toestand in Tsjetsjenië op het ogenblik van zijn vlucht. Zo stelt hij, wist hij aan te geven wie toen aan het hoofd stond van de administratie van Nagornoje, welke mobiele telefoonmaatschappijen toen actief waren in Tsjetsjenië en dat er een nieuwe operator op de markt zou komen, welke dorpen rond Nagornoje liggen en welke de districten zijn van Tsjetsjenië.

Hij verklaart verder dat de tijdelijke identiteitskaart die hij heeft neergelegd een origineel stuk betreft. Hij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat een scan van deze kaart door de Commissaris-generaal werd verstuurd naar de organisatie "Memorial Nazran" ter onderzoek en dat deze antwoordde dat het document er authentiek uit ziet. Hij benadrukt dat de opmerking van deze organisatie dat dergelijke documenten kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en Ingoesjetië slechts een opmerking van algemene aard betreft. Hij voegt hier nog aan toe dat de stelling van de Commissaris-generaal dat dergelijke documenten gebruikelijk in ponskaartpapier worden vervaardigd, geen steun vindt in het administratief dossier.

Hij herhaalt zijn verklaring dat de paspoorten van zijn hele familie werden meegenomen door gemaskerde mannen op hetzelfde tijdstip in augustus 2007, en stelt dat de tijdelijke identiteitskaarten van alle familieleden dan ook op hetzelfde tijdstip werden aangemaakt.

Bijgevolg meent hij aannemelijk te hebben gemaakt dat hij tot aan zijn vlucht naar België wel degelijk in Tsjetsjenië verbleef en er geregistreerd was.

Hij herhaalt, wat betreft zijn binnenlands paspoort, zijn verklaring dat een rijbewijs in Tsjetsjenië voldoende is om zich te kunnen identificeren. Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal de onjuistheid van deze verklaring niet aantoonde.

Hij herhaalt eveneens dat op zijn rijbewijs als woonplaats Nazran staat aangegeven, omdat hij daar zijn rijlessen heeft gevolgd.

Hij benadrukt het feit dat hij wist aan te geven dat zijn broer (C.) heeft gestreden tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, en geeft aan dat zijn oudste broer niet veel vertelde over zijn verzetsactiviteiten.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal zijn bewering dat de twee attesten met betrekking tot zijn oudste broer niet authentiek zouden zijn, niet staft met objectieve informatie. Hij meent dat de Commissaris-generaal aanvullende onderzoeksdaden had moeten stellen.

Hij verklaart de afwezigheid van documenten over zijn oudste broer, door een brand in de gezinswoning van Nagornoje, waarbij het gros van de documenten in rook opging.

De in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheid wijt hij aan het feit dat hij werd verhoord met behulp van een tolk in de Russische taal, en dit niet zijn moedertaal betreft.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat aan zijn asielrelaas geloof dient te worden gehecht, en dat hij dan ook een ernstig risico loopt op vervolging door de Russische autoriteiten op het ganse grondgebied van de Russische Federatie omwille van zijn familieband met -vermeende- Tsjetsjeense verzetsstrijders.

7.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten -hierbij werd verzoeker bevraagd over zijn aanhoudingen waarbij hij verklaarde dat *“kreeg ik een klap van zijn geweer”* (zie verhoorverslag van 8 september 2009, p. 11)- en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

De Raad herhaalt dat (zie sub. 4) de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling.

Vastgesteld wordt dat, niettegenstaande verzoeker aangeeft dat zijn problemen in zijn land van herkomst te wijten zijn aan de verzetsactiviteiten van zijn overleden broer (K.) (zie vragenlijst van 7 maart 2008, rubriek 3; zie voormeld verhoorverslag, p. 11-12) -verzoeker verklaarde weliswaar ook dat de autoriteiten wensten dat hij voor hen werkte, maar uit zijn later antwoord tijdens hetzelfde verhoor op de vraag *“Waarom laten de Kadyrovtsi of de Federalen u daar niet leven?”* dat *“Het heeft met mijn oudste broer te maken”* blijkt duidelijk welke volgens hem de oorzaak is van zijn beweerde problemen-, hij in gebreke blijft enig document bij te brengen van aard het bestaan van deze persoon, en in het verlengde daarvan van zijn activiteiten, te kunnen bewijzen.

Verzoekers uitleg hiervoor kan niet worden aanvaard.

Tijdens zijn verhoor van 8 september 2008 (zie verslag, p. 4) verklaarde verzoeker immers dat *“alle foto's hebben we met onze vader vernietigd zodat moeder ze niet zou zien. Als we die bovenhielden, maakte zij zich ongerust”*.

De Raad hecht geen geloof aan de bewering dat verzoeker samen met zijn vader alle materiële herinneringen aan hun overleden broer of zoon zouden hebben vernietigd.

De brand van zijn ouderlijk huis die verzoeker nu in zijn verzoekschrift aanvoert als uitleg voor zijn in gebreke blijven, situeert hij bovendien achtereenvolgens in 2003 (zie vragenlijst van 7 maart 2008, rubriek 3, vraag 5) en in 1996 (zie voormeld verhoorverslag, p. 10).

De twee attesten die verzoeker bijbrengt m.b.t. zijn oudste broer betreffen fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, wegens het gemak waarmee fotokopieën te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Deze attesten zijn daarenboven duidelijk gesolliciteerd wat hun bewijswaarde neerhaalt.

Verzoeker kan daarnaast zeer weinig tot geen gegevens verstrekken over de verzetsactiviteiten van zijn oudste broer (zie verhoorverslag van 8 september 2008, p. 3-4). Aangezien deze activiteiten de oorzaak vormden van zijn beweerde problemen, kan een dermate gebrekkige kennis niet worden aangenomen.

Besloten wordt dat verzoeker zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk maakt.

Vastgesteld wordt dat verzoeker naast zijn asielrelaas, er evenmin in slaagt zijn identiteit en zijn recente herkomst uit Tsjetsjenië aannemelijk te maken.

Aan de tijdelijke identiteitskaart die verzoeker bijbrengt, hecht de Raad geen bewijswaarde. Verzoeker verklaarde dat de tijdelijke identiteitskaarten van het hele gezin op hetzelfde tijdstip werden aangemaakt (zie verzoekschrift, p. 13).

In arrest nr. 24.046 van de Raad werd vastgesteld dat het tijdelijk identiteitsdocument van verzoekers broer, Junus ALBAKOV, niet vervaardigd is in ponskaartpapier, terwijl dit volgens informatie vervat in het administratief dossier (zie stuk 14) het geval moet zijn, en dat de kaart bovendien duidelijk een kopie betreft vervolgens met de hand ingevuld en voorzien van stempels en een foto, maar aan een dergelijke amateuristische opmaak van identiteitsdocumenten door een administratie geen geloof wordt gehecht.

De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaring dat de paspoorten van het hele gezin, van thuis uit werden meegenomen door de autoriteiten. Deze handelwijze gaat immers in tegen het doel zelf van het bestaan van identiteitsdocumenten, te weten controle kunnen uitoefenen op de personen aanwezig op het grondgebied van een Staat.

Wat betreft verzoekers verklaring omtrent zijn rijbewijs, stelt de Raad vast dat het rijbewijs dat verzoeker voorlegt en dat afgeleverd werd in 2001, bepaalt dat hij toen woonachtig was in Nazran, terwijl verzoeker verklaarde toen in een tentenkamp in Sleptsovsk te hebben verbleven (zie voormeld verhoorverslag, p. 5).

De uitleg van verzoeker hiervoor -Nazran als plaats waar rijlessen werden gevolgd- wordt niet aanvaard. Aan dit rijbewijs wordt derhalve door de Raad geen bewijswaarde gehecht.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat verzoeker zijn Russisch binnenlands paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, ten einde zijn ware identiteit en herkomst voor hen verborgen te houden.

De kennis waar verzoeker naar verwijst sub. 7.1., kan door enige studie worden verworven en is geenszins van aard zijn recente herkomst uit Tsjetsjenië aannemelijk te maken.

De Raad wijst er op dat het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

De uitleg die verzoeker geeft voor de tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn oom, vermeld in de bestreden beslissing, wordt ook niet aanvaard. Verzoeker vroeg bij het aanvragen van asiel om bijstand van een tolk Russisch (zie bijlage 26, stuk 12 administratief dossier). Daarnaast verklaarde hij op 7 maart 2008 dat hij Russisch sprak (zie vragenlijst, nr. 8) en maakte hij tijdens zijn verhoor van 8 september 2009 geen enkele opmerking over problemen met de tolk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas; de Commissaris-generaal besloot aldus terecht dat *“Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over uw werkelijke verblijfssituatie in de periode die uw vertrek uit de Russische Federatie in december 2007 voorafgaat alsook over de echte redenen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten. Bijgevolg maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om de gegrondheid van uw verklaarde vrees te beoordelen. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”*

8.1. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij geeft aan dat hij omwille van zijn familieband met Tsjetsjeense verzetsstrijders, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico zal lopen op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij voegt hier aan toe dat de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden een absoluut karakter heeft.

Hij verklaart dat hij aannemelijk heeft gemaakt van Tsjetsjenië afkomstig te zijn en merkt op dat er in Tsjetsjenië nog steeds sprake is van illegale detentie en foltering.

8.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiertoe louter steunt op zijn asielrelaas; aangezien dit asielrelaas ongeloofwaardig werd verklaard, kan het evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt daarnaast dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoekers opmerkingen sub. 8.1. zijn daartoe onvoldoende.

Bovendien werd sub. 7.2. besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt recentelijk uit Tsjetsjenië afkomstig te zijn.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.